

Jézus egy helyen azt mondja tanítványainak: „Én pedig azt mondom nektek, hogy, aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.” (Máté 5,22)

Ha kedved van, egy rövid beszélgetésre hívlak. Csücsülj le és gondoldj valakire, akit nem annyira szeretsz, vagy akivel éppen haragban vagy!

El tudod mondani, miért haragszol rá? Emlékszel még, mivel bántott meg? Megpróbáltál vele már kibékülni?

Van egy mesém, lehet, hogy Te vagy az egyik szereplője?!
Figyelj csak:

Volt egyszer egy ember, aki hatalmas birtokán élt két fiával. Erdők és tisztások vették körül a szántóföldeket, sőt még egy kis folyó is keresztülszelte az egyik völgyet. Amikor úgy érezte, hogy túl öreg már a munkához, felosztotta földjeit fiai között. „Mindig jó barátok voltatok, együtt dolgoztatok, sírtatok és örültek. Tegyetek így ezután is, együtt műveljétek azt a területet, amit rátok hagyok! Azt szeretném, ha felvirágoztatnátok a gazdaságot!”

A két fiú így is tett. Egy ideig a legjobb barátokként, mindenüket megosztva dolgoztak. A munka után pedig együtt pihentek, járták az erdőket, élvezték a napsütést, a madarak dalolását. Am egy nap összeveszttek, és ettől kezdve minden megváltozott. Kerülni kezdték egymást, és egy szót sem váltottak. Ha találkoztak, rögtön összeveszttek, s ahol csak lehetett borsot törtek egymás orra alá. Végül hetek, hónapok múltak el úgy, hogy egymás közelébe sem mentek.

Történt pedig, hogy évekkel később egy nap egy asztalos állított be az egyik testvérhez. Munkát keresett. Rövid gondolkodás után a testvér a következő feladattal bízta meg: „Építs kerítést a területem köré, a folyó mellé. Így most már egyértelműen elválasztható lesz az én területem a testvéremétől. Aztán jó magas kerítés legyen, nehogy átlásson rajta!” Azzal elment a városba.

Amikor este hazaért, alig várta, hogy megnézzze, milyen munkát végzett az asztalos, mekkora lett az a kerítés. Am azt hiába kereste, legnagyobb meglepetésére a nagy kerítés helyett egy hidat talált, amely átívelt a folyó felett és pont a testvére háza közelében ért partot. Elsétált, hogy közelebről is szemügyre vegye, amikor hirtelen a bátyjára lett figyelmes, aki a másik oldalról a hídon át egyenesen felé tartott. Percekig szótlánul álltak egymással szemben majd így szólt a hídon szembejövő: „Ennyi borzalmas tett után, amit elkövettem ellened az elmúlt években, nem hittem, hogy Te hidat építesz a folyón át felém és idejössz üdvözölni engem.” Azzal kezét fogtak és átölelték egymást.

Együtt mentek vissza az asztaloshoz, hogy megköszönjék munkáját, és maradásra bírják, hiszen úgy érezték, lenne még elvégzendő munka a számára. Az asztalos azonban visszautasította az ajánlatot: „Mennem kell, nem maradhatok. Sajnos még sokaknak van szükségük arra, hogy hidakat építsek náluk.”

Mit gondolsz?

Van úgy, hogy mi is összevitkozunk testvéreinkkel, szüleinkkel. Megbántjuk – akarva vagy akaratlanul – barátainkat. Esetleg nekünk okoz valaki csalódást, fájdalmat. Ilyenkor mi is hajlamosak vagyunk, keserűségünkben, sértettségünkben kerítést húzni magunk és a közé, akire haragszunk. Először szidalmazzuk őt, nem beszélünk vele. Sőt! Látni sem akarjuk, egyáltalán nem is akarunk tudni róla, találkozni vele. Talán, hetek, hónapok múlnak el, és már nem emlékszünk, nem is tudjuk, mi volt haragunk valódi oka.

Vajon hová vezet az ilyen ellenségeskedés? Vajon érdeemes-e hosszan haragudni? Létezhet olyan vétek, amit nem lehet megbocsátani?

„Én pedig azt mondom nektek, hogy, aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.”

Talán, ha a másiktól való elzárkózás helyett eszedbe jut, hogy Te is hibázhatsz, Téged is érthetnek félre, néha Te is döntesz rosszul, akkor lesz elég bátorságod tisztázni egy helyzetet. Ha meglátod a másikban Magadat, nem ítékezel olyan könnyen és gyorsan a másik felett. Emlékszel rá, milyen jó volt, amikor Te hibáztál és megbocsátottak neked?

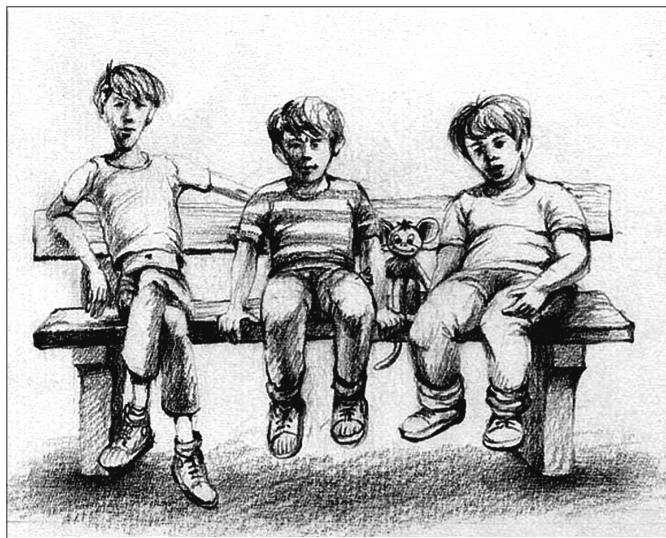
Tudod mit? Kerítéshúzás helyett, kezdj hidépítésbe! És meglátod mekkora öröm ér, amikor azt látod, hogy a másik oldalról elindulnak feléd!

Ha szívesen rajzolnál, írnál a történettel kapcsolatban, ne habozz!

Küldd el rajzodat, írásodat a szerkesztőség címére vagy a szlue@citromail.hu e-mail címre. A borítékra írd rá: gyermekoldal.

Írásod, rajzod helyet kaphat az oldalon.

Szász Adrienne

Keresztrejtvény

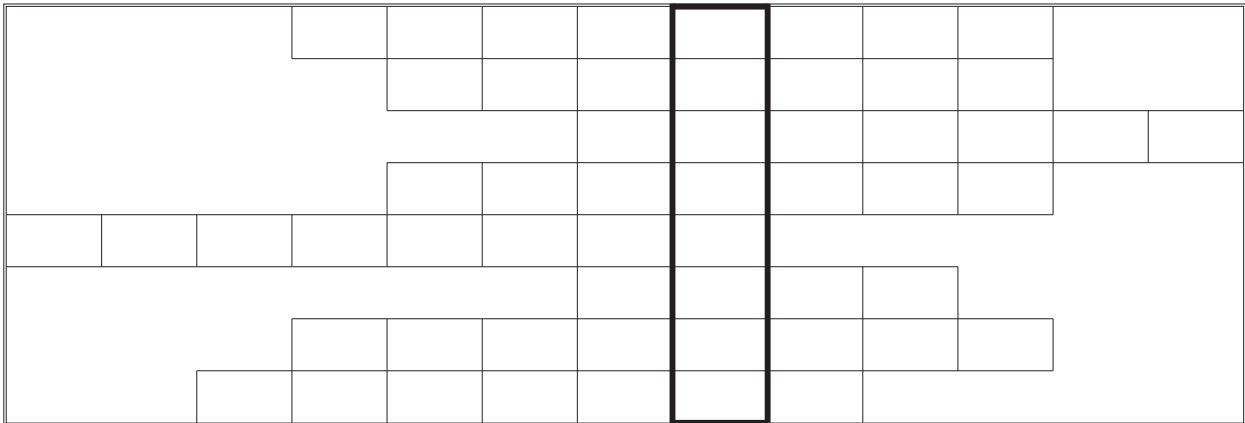
Rejtvényünk Dániel történetéhez kapcsolódik. Ha nem megy fejből a megoldás, lapozd fel az Ószövetségben Dániel könyvét!

Ha jól fejtetted meg, egy nevet olvashatsz össze. Ki Ő?

A válaszokat 2006. október 25-ig a következő címekre küldhetitek el: a szerkesztőség címére vagy a szlue@citromail.hu e-mail címre. A borítékra írjátok rá: *gyermekoldal*.

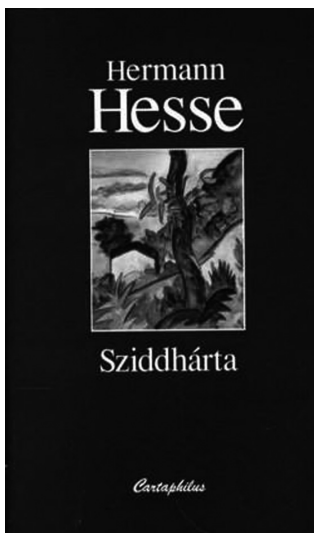
A helyes megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

1. A főudvarmester milyen nevet adott Dánielnek?
2. Mit látott a király álmában?
3. Ide zárták a három jó barátot.
4. Ezt ették az udvarban Dániel és barátai.
5. Ilyen állat volt abban a veremben, ahová Dánielt zárták.
6. Ez az első szó, amit a kéz felírt Belsaccár lakomáján.
7. Milyen fa szerepelt Nebukadneccár király álmában?
8. Melyik város kormányzójává nevezték ki Dánielt?

könyvajánló

Hermann Hesse: Sziddhárta

„Nincs ezer vagy száz legjobb könyv, minden egyes embernek van egy saját választéka abból, ami vele rokon, számára érthető, kedves és értékes.” Hermann Hesse

Bár a legnépszerűbb 100 könyv között nem találtam meg Herman Hesse „Sziddhártáját”, számomra Ő az egyik legkedvesebb. Olyannyira, hogy elolvasása után berohantam a könyvesboltba és tíz példányt barátoknak nyomban elpostáztam.

Nos, a könyv a kritikusok szemében is kiállja a próbát, egyenrangú (ha nem méltatottabb) az Üveggyöngyjátékkal. Az talán egyértelmű, hogy Paulo Coelho miszticizmusát, útkereső gondolatait úgy stílusában, mint mély mondanivalójában meghaladja.

Hermann Hesse (Nobel-díj 1946) vallásos, evangélikus családban nőtt fel, de mivel nem tudja elfogadni a dogmatikai kötöttségeket saját szellemi felfedezőútát jár be, olvasztja egybe a keleti és a nyugati vallásos gondolatokat. Amennyiben egy-egy vallással kapcsolatos nézetét olvastam, nem tudtam elszakadni attól a gondolattól, hogy azt akár egy unitárius gondolkodó is írhatta volna.

A „Sziddhárta” úgynevezett fejlődésregény. „Minden ember élete kísérlet, hogy eljusson önmagához. Minden ember élete egy ösvény sejtése. Senki sem volt még teljesen és maradéktalanul önmaga, mégis mindenki igyekszik önmaga lenni: ki tapogatózva, ki ahogy éppen tud.” (Hesse: Demian) Sziddhárta elindul a nagyvilágba, hogy megismerje saját életének értelmét. Az aszkétaság, a szerelem, a gazdagság és a játékszenvedély

mind állomásai életútjának, hogy aztán végül megpihenjen egy révésznél, és megtalálja a bölcsességet és boldogságot. A könyv magába olvasztja a keleti és nyugati vallás elemeit. Miként a főhős kifejti, az Egy (Isten, szeretet) megtalálásakor eltűnnek a vallások közötti különbségek, a szavak itt már értelmetlenné válnak. A könyv vége felé a keresztény értékek domborodnak ki, a Szeretet jelentőségéről kaphatunk ízelítőt.

A könyv reményt ad, azt sugallja, hogy a béke és a szeretet megtalálása mai világunkban sem lehetetlen. Egyszerűen lenyűgöző olvasmány.

Máté Ernő